

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-159/21 - 1

Υπόθεση C-159/21

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία υποβολής:

11 Μαρτίου 2021

Αιτούν δικαστήριο

Fővárosi Törvényszék (γενικό δικαστήριο πρωτεύουσας, Ουγγαρία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

27 Ιανουαρίου 2021

Προσφεύγων:

GM

Καθών:

Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság (εθνική γενική αστυνομική διεύθυνση αλλοδαπών, Ουγγαρία)

Alkotmányvédelmi Hivatal (υπηρεσία για την προστασία του Συντάγματος)

Terrorelhárítási Központ (υπηρεσία καταπολέμησης της τρομοκρατίας)

Fővárosi Törvényszék (γενικό δικαστήριο πρωτεύουσας)

[παραλειπόμενα] Στη διοικητική διαφορά αφορώσα άσυλο [παραλειπόμενα] μεταξύ του GM ([παραλειπόμενα] Βουδαπέστη [παραλειπόμενα], προσφεύγοντος, [παραλειπόμενα] και των **Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság** ([παραλειπόμενα] Βουδαπέστη [παραλειπόμενα]), πρώτης των καθών, [παραλειπόμενα] **Alkotmányvédelmi Hivatal** ([παραλειπόμενα] Βουδαπέστη [παραλειπόμενα]), δεύτερης των καθών, [παραλειπόμενα] και **Terrorelhárítási Központ** ([παραλειπόμενα] Βουδαπέστη [παραλειπόμενα]), τρίτης των καθών, το Fővárosi Törvényszék εξέδωσε την ακόλουθη

Διάταξη:

Το δικαστήριο αυτό κινεί διαδικασία προδικαστικής παραπομπής ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου αυτό να ερμηνεύσει ορισμένες διατάξεις της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (στο εξής: οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου) και της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία (στο εξής: επικουρική προστασία) και το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (στο εξής: οδηγία σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου).

Το δικαστήριο αυτό υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Έχουν τα άρθρα 11, παράγραφος 2, 12, παράγραφοι 1, στοιχείο δ', και 2, 23, παράγραφος 1, στοιχείο β', και 45, παράγραφοι 1 και 3 έως 5, της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου –υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης)– την έννοια ότι, σε περίπτωση που συντρέχει η προβλεπόμενη στο άρθρο 23, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής εξαίρεση σχετικά με λόγο εθνικής ασφαλείας, επιβάλλουν στην αρχή κράτους μέλους που έχει εκδώσει απόφαση περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας ή περί ανακλήσεως της διεθνούς προστασίας στηριζόμενη σε λόγο εθνικής ασφαλείας καθώς και στην ειδική αρχή που έχει χαρακτηρίσει τις σχετικές πληροφορίες ως εμπιστευτικές, να διασφαλίζουν με κάθε τρόπο στον αιτούντα, πρόσφυγα ή αλλοδαπό που δικαιούται επικουρικής προστασίας, ή στον νόμιμο εκπρόσωπό του, το δικαίωμα προσβάσεως τουλάχιστον στο ουσιώδες περιεχόμενο των πληροφοριών ή των εμπιστευτικών ή διαβαθμισμένων δεδομένων επί των οποίων στηρίζεται η εκδοθείσα βάσει του ανωτέρω λόγου απόφαση και το δικαίωμα χρήσεως των πληροφοριών ή δεδομένων αυτών κατά τη σχετική με την απόφαση διαδικασία, σε περίπτωση που η υπεύθυνη αρχή ισχυρίζεται ότι η εν λόγω κοινοποίηση αντιβαίνει σε λόγο εθνικής ασφαλείας;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ποια ακριβώς είναι η έννοια του «ουσιώδους περιεχομένου» των λόγων εμπιστευτικού χαρακτήρα στους οποίους στηρίζεται μια τέτοια απόφαση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου, υπό το πρίσμα των άρθρων 41 και 47 του Χάρτη;

3. Έχουν το άρθρο 14, παράγραφος 4, στοιχείο α', και το άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου, καθώς και το άρθρο 45, παράγραφοι 1, στοιχείο α', και 3 έως 4, της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου και η αιτιολογική της σκέψη 49 την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση κατά την οποία η ανάκληση ή ο

αποκλεισμός από το καθεστώς του πρόσφυγα ή του αλλοδαπού που δικαιούται επικουρικής προστασίας χωρεί με μη αιτιολογημένη απόφαση, η οποία βασίζεται αποκλειστικά στη δεσμευτική και υποχρεωτική, ομοίως μη αιτιολογημένη, γνωμοδότηση της ειδικής αρχής στην οποία παραπέμπει αυτομάτως, και η οποία διαπιστώνει την ύπαρξη κινδύνου για την εθνική ασφάλεια;

4. Έχουν οι αιτιολογικές σκέψεις 20 και 34, καθώς και τα άρθρα 4 και 10, παράγραφοι 2 και 3, στοιχείο δ΄, της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου, καθώς και τα άρθρα 14, [παράγραφος] 4, στοιχείο α΄, και 17, [παράγραφος] 1, στοιχείο δ΄, της οδηγίας σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση βάσει της οποίας η ανωτέρω ειδική αρχή προβαίνει σε εξέταση του λόγου αποκλεισμού και λαμβάνει απόφαση επί της ουσίας στο πλαίσιο διαδικασίας μη συμβατής με τους ουσιαστικούς και διαδικαστικούς κανόνες της οδηγίας σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου;

5. Έχει το άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, της οδηγίας σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου την έννοια ότι απαγορεύει τον αποκλεισμό βάσει περιστατικού ή αδικήματος που ήταν ήδη γνωστό πριν από την έκδοση της οριστικής αποφάσεως ή διατάξεως περί αναγνώρισεως του καθεστώτος του πρόσφυγα, το οποίο ωστόσο δεν θεμελίωσε λόγο αποκλεισμού ούτε σε σχέση με την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα ούτε σε σχέση με την επικουρική προστασία;

Σκεπτικό

I. Αντικείμενο της κύριας δίκης και πραγματικά περιστατικά

Ο προσφεύγων, Σύρος υπήκοος, αιτήθηκε άσυλο το 2005, ενώ εξέτιε στερητική της ελευθερίας ποινή επιβληθείσα για παράνομη χρήση σημαντικής ποσότητας ναρκωτικών ουσιών, βάσει τελεσίδικης ποινικής καταδίκης εκδοθείσας το έτος 2002. Ο προσφεύγων τέθηκε σε καθεστώς «υποδοχής», αλλά απώλεσε το καθεστώς αυτό το 2010 εξ αφορμής επανεξετάσεως του καθεστώτος αυτού, επικυρωθείσας με δικαστική απόφαση. Το 2011, ο προσφεύγων υπέβαλε εκ νέου αίτηση χορηγήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα, εξ αφορμής του οποίου το Fővárosi Törvényszék τον αναγνώρισε ως πρόσφυγα «επί τόπου» με απόφαση της 29ης Ιουνίου 2012. Στη συνέχεια, το 2019, κινήθηκε αυτεπάγγελτη διοικητική διαδικασία για την ανάκληση του καθεστώτος του πρόσφυγα, η προσφυγή δε κατά της εκδοθείσας διοικητικής αποφάσεως (απόφαση [παραλειπόμενα] της 15ης Ιουλίου 2019) εξετάστηκε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας κατά την οποία ανακλήθηκε το καθεστώς του πρόσφυγα, πλην όμως κρίθηκε ότι έπρεπε να εφαρμοστεί η απαγόρευση επαναπροωθήσεως. Κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, η τρίτη των καθών (υπηρεσία καταπολέμησης της τρομοκρατίας) και η δεύτερη των καθών (υπηρεσία για την προστασία του Συντάγματος) στην υπό κρίση ένδικη διαφορά, είχαν καταλήξει με γνωμοδότησή τους στο συμπέρασμα ότι η παραμονή του προσφεύγοντος στην

Ουγγαρία συνιστούσε κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια. Βασιζόμενη σε αυτό, η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, στην περίπτωση του προσφεύγοντος, συνέτρεχε λόγος αποκλεισμού από το καθεστώς του πρόσφυγα και του δικαιούχου επικουρικής προστασίας.

II. Βασικά στοιχεία της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

Κατά την έναρξη της ένδικης διαδικασίας, ο νόμιμος εκπρόσωπος του προσφεύγοντος ζήτησε από το αιτούν δικαστήριο να κινήσει διαδικασία προδικαστικής παραπομπής ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Δικαστήριο), ισχυριζόμενος ότι, κατά κύριο λόγο, δεν μπορούσε να έχει πρόσβαση στο ουσιώδες περιεχόμενο των «εμπιστευτικών» δεδομένων βάσει των οποίων στοιχειοθετείτο ο κίνδυνος για την εθνική ασφάλεια και ότι, ακόμα και σε περίπτωση που θα είχε πρόσβαση σε αυτά, δεν θα μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει στο πλαίσιο της ένδικης διαδικασίας με βάση την ισχύουσα νομοθεσία. Υπογράμμισε ότι από τη σχετική ερμηνεία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή πρέπει να προβαίνει σε εξατομικευμένη αξιολόγηση της αιτήσεως και δεν μπορεί να στηρίζει την απόφασή της αποκλειστικά και μόνον στα συμπεράσματα της γνωμοδότησεως της ειδικής αρχής (σε θέματα εθνικής ασφάλειας). Επιπλέον, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι η ουγγρική νομοθεσία –χωρίς να αντλεί σχετικό δικαίωμα με βάση το δίκαιο της Ένωσης– προσθέτει στους λόγους αποκλεισμού που οδηγούν στη ανάκληση του καθεστώτος του πρόσφυγα, έναν επιπλέον λόγο αποκλεισμού αντίθετο προς το δίκαιο της Ένωσης.

Η δεύτερη και η τρίτη των καθόν, υπό την ιδιότητά τους ως ειδικών αρχών, αναφέρθηκαν στις περιστάσεις που διαπιστώθηκαν στο πλαίσιο των δικών τους διαδικασιών και περιλαμβάνονταν στον διαβαθμισμένο φάκελο και ενέμειναν στα συμπεράσματά τους σχετικά με τον κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια.

Η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή, πρώτη των καθόν, ενέμεινε στα συμπεράσματα των ειδικών αρχών που παρενέβησαν στη διαδικασία, κατά τις οποίες η παραμονή του προσφεύγοντος στο ουγγρικό έδαφος συνιστά κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια. Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή έχει την άποψη ότι δεν μπορούν να αναγνωριστούν στον προσφεύγοντα ούτε το καθεστώς του πρόσφυγα ούτε αυτό του δικαιούχου επικουρικής προστασίας.

III. Σχετικές διατάξεις:

Η νομοθεσία της Ένωσης

Το δίκαιο της Ένωσης σχετικά με το πρώτο και το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα:

1. Η οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου, και ειδικότερα τα άρθρα 11, παράγραφος 2, 12, παράγραφοι 1, στοιχείο δ΄, και 2, 23, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, και 45, παράγραφοι 1 και 3 έως 5.
2. Ο Χάρτης, ιδίως τα άρθρα 41 και 47.

Διατάξεις του δικαίου της Ένωσης αναφορικά με το τρίτο και το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα:

1. Η οδηγία σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου και ειδικότερα τα άρθρα 14, παράγραφος 4, στοιχείο α΄, και 17, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄.
2. Η οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου, ειδικότερα τα άρθρα 4, 10, παράγραφοι 2 και 3, στοιχείο δ΄, και 45, παράγραφοι 1, στοιχείο α΄, 3 και 4, καθώς και οι αιτιολογικές σκέψεις 20, 34 και 49.

Διατάξεις του δικαίου της Ένωσης σχετικά με το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα:

Η οδηγία σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου, ιδίως το άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο β΄.

Ουγγρικό δίκαιο:

Διατάξεις σχετικές με το πρώτο και δεύτερο προδικαστικό ερώτημα:

Άρθρο 57 του a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (νόμου LXXX του 2007 περί του δικαιώματος ασύλου, στο εξής: νόμος περί του δικαιώματος ασύλου)

(1) Στις διαδικασίες που διέπονται από τον παρόντα νόμο, η ειδική αρχή γνωμοδοτεί επί των τεχνικών ζητημάτων των οποίων η εκτίμηση εμπίπτει στις αρμοδιότητές της. [...]

(3) Η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή δεν μπορεί να αποκλίνει από τη γνωμοδότηση της ειδικής αρχής αν η λήψη αποφάσεως σχετικά με τα οριζόμενα σε αυτήν δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητά της. [...]

Άρθρο 3 του a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (νόμου CLV του 2009, σχετικά με την προστασία διαβαθμισμένων πληροφοριών, στο εξής: νόμος περί προστασίας των διαβαθμισμένων πληροφοριών)

1. Διαβαθμισμένες πληροφορίες:

a) Εθνικά διαβαθμισμένες πληροφορίες: κάθε πληροφορία που εμπίπτει στο πεδίο των δημοσίων συμφερόντων που επιδέχονται προστασία μέσω διαβαθμίσεως, η οποία φέρει τη σήμανση της διαβαθμίσεως σύμφωνα με τις τυπικές απαιτήσεις που καθορίζονται στον παρόντα νόμο ή στη νομοθεσία που θεσπίζεται κατ' εφαρμογήν του παρόντος νόμου, και για την οποία, ανεξάρτητα από τον τρόπο παρουσιάσεώς της, ο διαβαθμιστής έχει ορίσει κατά τη διαδικασία διαβαθμίσεως ότι η δημοσιοποίησή της, η άνευ αδείας απόκτησή της, η τροποποίηση ή η χρήση της, η διάθεση σε μη εξουσιοδοτημένο πρόσωπο ή η παρεμπόδιση προσβάσεως σε εξουσιοδοτημένο πρόσωπο, κατά τη διάρκεια της ισχύος της, παραβιάζει ή διακυβεύει άμεσα κάποιο από τα δημόσια συμφέροντα που επιδέχονται προστασία μέσω διαβαθμίσεως (στο εξής, από κοινού: «βλάπτει») και, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της, περιορίζει τη δημοσιοποίησή της και την πρόσβαση σε αυτή στο πλαίσιο της διαβαθμίσεως [...]

[Παραλειπόμενα] [ορισμοί που δεν έχουν σημασία για την παρούσα αίτηση]

Άρθρο 11 του νόμου περί προστασίας διαβαθμισμένων πληροφοριών

(1) Το υποκείμενο των δεδομένων έχει δικαίωμα προσβάσεως στα προσωπικά δεδομένα του που έχουν χαρακτηριστεί ως εθνικές διαβαθμισμένες πληροφορίες δυνάμει αδείας προσβάσεως που χορηγεί ο διαβαθμιστής και χωρίς να απαιτείται προσωπική διαπίστευση ασφαλείας. Πριν αποκτήσει πρόσβαση στις εθνικές διαβαθμισμένες πληροφορίες, ο ενδιαφερόμενος οφείλει να προβεί σε γραπτή δήλωση εμπιστευτικότητας και να συμμορφωθεί με τους κανόνες προστασίας των εθνικών διαβαθμισμένων πληροφοριών.

(2) Κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου, ο διαβαθμιστής αποφασίζει εντός 15 ημερών για την έγκριση της προσβάσεως. Ο διαβαθμιστής αρνείται να επιτρέψει την πρόσβαση στην πληροφορία εάν αυτή βλάπτει το δημόσιο συμφέρον το οποίο εξυπηρετεί η διαβάθμιση. Ο διαβαθμιστής οφείλει να αιτιολογήσει την άρνηση προσβάσεως.

Σε περίπτωση αρνήσεως της προσβάσεως, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να προσβάλει την απόφαση αυτή με προσφυγή στα διοικητικά δικαστήρια. Αν το δικαστήριο δεχθεί την προσφυγή, ο διαβαθμιστής υποχρεούται να χορηγήσει άδεια προσβάσεως. Το δικαστήριο αποφαινεται κεκλεισμένων των θυρών. Μόνον ο δικαστής που έχει υποβληθεί σε εθνικό έλεγχο ασφαλείας σύμφωνα με τον νόμο για τις υπηρεσίες εθνικής ασφαλείας μπορεί να επιληφθεί της υποθέσεως. Ο προσφεύγων, το πρόσωπο που συμμετέχει ως ενδιαφερόμενο μέρος μαζί με τον προσφεύγοντα και ο εκπρόσωπός του δεν έχουν πρόσβαση στις διαβαθμισμένες πληροφορίες κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Άλλα εμπλεκόμενα στη διαδικασία πρόσωπα και οι εκπρόσωποί τους μπορούν να έχουν πρόσβαση στις

διαβαθμισμένες πληροφορίες μόνον εφόσον έχουν υποβληθεί σε εθνικό έλεγχο ασφαλείας σύμφωνα με τον νόμο για τις υπηρεσίες εθνικής ασφαλείας.

Άρθρο 12 του νόμου περί προστασίας διαβαθμισμένων πληροφοριών

(1) Ο υπεύθυνος επεξεργασίας των διαβαθμισμένων πληροφοριών μπορεί να αρνηθεί στο υποκείμενο των δεδομένων το δικαίωμα προσβάσεως στα προσωπικού χαρακτήρα δεδομένα του, αν το δημόσιο συμφέρον το οποίο εξυπηρετεί η διαβάθμιση διακυβεύεται από την άσκηση του δικαιώματος αυτού.

(2) Όταν γίνεται επίκληση των δικαιωμάτων του υποκειμένου των δεδομένων ενώπιον δικαστηρίου, εφαρμόζεται *mutatis mutandis* το άρθρο 11, παράγραφος 3, επί του επιληφθέντος δικαστηρίου και της προσβάσεως στις διαβαθμισμένες πληροφορίες.

Άρθρο 13 του νόμου περί προστασίας των διαβαθμισμένων πληροφοριών

(1) Οι διαβαθμισμένες πληροφορίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνον από το πρόσωπο που έχει λόγο να το πράξει στο πλαίσιο της ασκήσεως κρατικού ή δημοσίου λειτουργήματος και το οποίο, υπό την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπει ο νόμος, διαθέτει:

- a) έγκυρη προσωπική διαπίστευση ασφαλείας που αντιστοιχεί στο επίπεδο διαπιστεύσεως των πληροφοριών που επιθυμεί να χρησιμοποιήσει,
- b) δήλωση εμπιστευτικότητας και
- c) άδεια χρήσεως. [...]

(5) Αν δεν ορίζεται άλλως στον νόμο, εναπόκειται στον δικαστή να ασκήσει τις εξουσίες διαθέσεως που είναι αναγκαίες για την επίλυση των υποθέσεων οι οποίες του ανατίθενται σύμφωνα με τη σειρά κατανομής, χωρίς να απαιτείται έλεγχος εθνικής ασφαλείας, προσωπική διαπίστευση ασφαλείας, δήλωση εμπιστευτικότητας ή άδεια χρήσεως.

Διατάξεις του ουγγρικού δικαίου σχετικά με το τρίτο και το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα:

Άρθρο 8 του νόμου περί του δικαιώματος ασύλου

(4) Αλλοδαπός του οποίου η διαμονή στο ουγγρικό έδαφος συνιστά κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια δεν μπορεί να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας.

Άρθρο 15 του νόμου περί του δικαιώματος ασύλου «Δεν αναγνωρίζεται επικουρική προστασία στον αλλοδαπό [...]

b) η διαμονή του οποίου στο ουγγρικό έδαφος συνιστά κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια.»

Διατάξεις του ουγγρικού δικαίου σχετικά με το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα

Άρθρο 15 του νόμου περί του δικαιώματος ασύλου «Δεν αναγνωρίζεται επικουρική προστασία στον αλλοδαπό [...]

ab) στο πρόσωπο του οποίου συντρέχει λόγος αποκλεισμού κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 5.

Άρθρο 8 του νόμου περί του δικαιώματος ασύλου

(5) Δεν αναγνωρίζεται ως πρόσφυγας αλλοδαπός τον οποίον δικαστήριο

a) έχει καταδικάσει, με τελεσίδικη απόφαση, σε στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας ίσης ή μεγαλύτερης των πέντε ετών για τέλεση αδικήματος εκ προθέσεως,

b) έχει καταδικάσει, με τελεσίδικη απόφαση, σε στερητική της ελευθερίας ποινή για την τέλεση αδικήματος λόγω υποτροπής, πολλαπλής υποτροπής ή πολλαπλής βίαιης υποτροπής,

c) έχει καταδικάσει, με τελεσίδικη απόφαση, σε στερητική της ελευθερίας ποινή ίση ή μεγαλύτερη των τριών ετών για την τέλεση αδικήματος κατά της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας ή της υγείας, αδικήματος που θέτει σε κίνδυνο την υγεία, αδικήματος κατά της ανθρώπινης ελευθερίας, αδικήματος κατά της γενετήσιας ελευθερίας, αδικήματος για προσβολή της δημοσίας ειρήνης, αδικήματος κατά της δημοσίας ασφαλείας ή αδικήματος κατά της δημοσίας διοικήσεως.

IV. Λόγοι για τους οποίους ζητείται η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως

Επί του πρώτου και του δευτέρου ερωτήματος

Η σχετική νομολογία του Κύρια (Ανωτάτου Δικαστηρίου) αναφέρει ότι τα δικονομικά δικαιώματα των ενδιαφερομένων διασφαλίζονται εκ μόνου του γεγονότος ότι ο δικαστής που ελέγχει μία διοικητική απόφαση βασιζόμενη σε διαβαθμισμένες πληροφορίες μπορεί να λάβει γνώση των εγγράφων της ειδικής αρχής που περιέχουν τις διαβαθμισμένες πληροφορίες. Επομένως, δεν απαιτείται ο ενδιαφερόμενος να είναι σε θέση να γνωρίζει και να χρησιμοποιεί τις εν λόγω πληροφορίες ή, τουλάχιστον, την ουσία τους.

Η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τον περιορισμό των δικαιωμάτων σε σχέση με αποφάσεις που στηρίζονται σε εμπιστευτικές πληροφορίες αποτυπώνεται, ιδίως, στις υποθέσεις C-300/11 και C-593/10.

Στην περίπτωση του προσφεύγοντος, η απόφαση της αρμόδιας για θέματα ασύλου αρχής να τον αποκλείσει από τη διεθνή προστασία στηρίζεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι οι δύο ειδικές αρχές που συμμετείχαν στη διαδικασία (δεύτερη και

τρίτη των καθών) ανέφεραν στις γνωμοδοτήσεις τους ότι η διαμονή του προσφεύγοντος στην Ουγγαρία «συνιστά κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια». Η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή δεν γνώριζε τους λόγους στους οποίους στηριζόταν η γνωμοδότηση της ειδικής αρχής, συμπεριλαμβανομένων των διαβαθμισμένων πληροφοριών.

Ούτε ο προσφεύγων ούτε ο νόμιμος εκπρόσωπός του μπόρεσαν να διατυπώσουν παρατηρήσεις επί της μη αιτιολογημένης γνωμοδοτήσεως της ειδικής αρχής, την οποία έλαβε υπόψη η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή κατά τη διοικητική διαδικασία, ούτε να αμφισβητήσουν τη βασιμότητά της ήδη κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας. Ο προσφεύγων έχει τη δυνατότητα υποβολής αιτήματος προσβάσεως σε διαβαθμισμένες πληροφορίες που αφορούν το πρόσωπό του δυνάμει του νόμου περί προστασίας των διαβαθμισμένων πληροφοριών, ωστόσο, ακόμη και αν του επιτραπεί η πρόσβαση σε διαβαθμισμένες πληροφορίες, δεν έχει τη δυνατότητα να τις χρησιμοποιήσει στο πλαίσιο της διοικητικής ή της ένδικης διαδικασίας. [Οι καθών στην κύρια δίκη, υπηρεσία προστασίας του Συντάγματος και υπηρεσία καταπολέμησης της τρομοκρατίας, απαντώντας στο αίτημα παροχής πληροφοριών δημοσίου συμφέροντος που υποβλήθηκε από την Magyar Helsinki Bizottság (ουγγρική επιτροπή του Ελσίνκι), δεν χορήγησαν στους ενδιαφερόμενους καμία άδεια προσβάσεως στις διαβαθμισμένες πληροφορίες που τους αφορούσαν απορρίπτοντας αμφότερες τις αιτήσεις που παρέλαβαν το 2019 και το πρώτο εξάμηνο του 2020].

Η απουσία δικαιώματος χρήσεως των πληροφοριών συνεπάγεται ότι, ακόμη και αν ο αιτών λάβει γνώση των εμπιστευτικών πληροφοριών, δεν έχει τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του επί των λόγων στους οποίους στηρίζεται η απόφαση που ελήφθη στο πλαίσιο της διαδικασίας ασύλου και, ως εκ τούτου, να προβάλει επιχειρήματα υπέρ της μη εφαρμογής του λόγου αποκλεισμού.

Ο νόμος περί προστασίας των διαβαθμισμένων πληροφοριών δεν επιτρέπει στην ειδική αρχή που αποφασίζει για την έγκριση της προσβάσεως, να δεχθεί εν μέρει την αίτηση προσβάσεως κοινοποιώντας το ουσιώδες περιεχόμενο των λόγων στους οποίους στηρίζεται η γνωμοδότησή της.

Μολονότι το δικαστήριο που ελέγχει τη νομιμότητα της αποφάσεως για θέματα ασύλου και της γνωμοδοτήσεως της ειδικής αρχής στην οποία αυτή βασίζεται (όπως συμβαίνει εν προκειμένω με το αιτούν δικαστήριο) έχει δικαίωμα προσβάσεως σε εμπιστευτικές ή διαβαθμισμένες πληροφορίες, δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τις πληροφορίες αυτές σε κανένα σημείο, ακόμη και στο πλαίσιο της κύριας δίκης, και το δικαστήριο δεν μπορεί να προβεί συναφώς σε καμία δήλωση ή διαπίστωση, ούτε στο πλαίσιο της ένδικης διαδικασίας ούτε στην απόφαση. Επομένως, η απόφαση του δικαστηρίου δεν διαλαμβάνει κατ' ανάγκην πραγματικά περιστατικά και περιστάσεις επί των οποίων στήριξε την εκτίμησή του συναφώς.

Το δικαστήριο οφείλει να ελέγχει τη διοικητική απόφαση και να αποφαινεται σε τελευταίο βαθμό ως προς τη συνδρομή του λόγου αποκλεισμού που στηρίζεται σε

εμπιστευτικές ή διαβαθμισμένες πληροφορίες, χωρίς ο προσφεύγων ή ο εκπρόσωπός του να είναι σε θέση να προβάλουν την άμυνά τους ή επιχειρήματα ή πραγματικά περιστατικά ικανά να αμφισβητήσουν τη συνδρομή του λόγου αυτού στην περίπτωση τους. Το δικαστήριο μπορεί μόνο να αποφασίσει, χωρίς να αιτιολογήσει την απόφασή του, αν οι διαβαθμισμένες πληροφορίες τις οποίες επικαλείται η αρχή μπορούν να δικαιολογήσουν το συμπέρασμα της ειδικής αρχής.

Το δικαστήριο δεν μπορεί να διασφαλίσει ότι η ουσία των λόγων στους οποίους στηρίζεται η γνωμοδότηση της ειδικής αρχής και η απόφαση επί της ουσίας για θέματα ασύλου που ελέγχονται από το δικαστήριο θα κοινοποιηθούν, εν πάση περιπτώσει, στον προσφεύγοντα της κύριας δίκης.

Το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου δεν έχει μεταφερθεί στο ουγγρικό δίκαιο, γεγονός που εισάγει πρόσθετη παρέκκλιση από τη ρητή εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο αυτό της οδηγίας. Εντούτοις, ούτε η οδηγία ούτε το άρθρο 72 ΣΛΕΕ ούτε καμία άλλη διάταξη του δικαίου της Ένωσης επιτρέπουν κάτι τέτοιο.

Επομένως, όπως προεκτέθηκε, δεν είναι σαφές αν η ουγγρική νομοθεσία της οποίας γίνεται επίκληση εγγυάται τα θεμελιώδη δικονομικά δικαιώματα του προσφεύγοντος τα οποία κατοχυρώνονται στην οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου και στο άρθρο 47 του Χάρτη, καθώς και το δικαίωμα για αποτελεσματική έννομη προστασία.

Οι προαναφερθείσες διατάξεις της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου χρήζουν επίσης ακριβούς ερμηνείας, διότι ο περιορισμός ή η άρνηση προσβάσεως σε εμπιστευτικές πληροφορίες που υπονομεύει τα δικονομικά δικαιώματα και το δικαίωμα για αποτελεσματική έννομη προστασία μπορεί τελικά να οδηγήσει σε παραβίαση του δικαιώματος ασύλου (άρθρο 18 του Χάρτη) και άλλων θεμελιωδών δικαιωμάτων που υπόκεινται εν μέρει σε απαγόρευση περιορισμού (άρθρα 2, 4, 6 και 19 του Χάρτη) σε περίπτωση εκδόσεως αβάσιμης αποφάσεως επί θεμάτων διεθνούς προστασίας.

Επί του τρίτου και του τετάρτου προδικαστικού ερωτήματος

Στην υπόθεση C-369/17, το Δικαστήριο έκρινε ότι η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή πρέπει να λαμβάνει εξατομικευμένη απόφαση σχετικά με τους λόγους αποκλεισμού, εξετάζοντας και σταθμίζοντας επί της ουσίας καθένα από τα διαθέσιμα στοιχεία. Οι αποφάσεις C-715/17 και C-380/18 περιέχουν επίσης κατευθύνσεις σχετικά με τη στάθμιση αυτή.

Δυνάμει της ουγγρικής νομοθεσίας, η ειδική αρχή οφείλει να διατυπώσει δεσμευτική και μη αιτιολογημένη γνώμη σχετικά με την ύπαρξη «κινδύνου για την εθνική ασφάλεια» από την οποία δεν μπορεί να αποκλίνει η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή, οπότε, συναφώς, η απόφαση της αρχής αυτής περιέχει απλά και μόνον παραπομπή στη γνωμοδότηση της ειδικής αρχής και αναφορά στη

νομοθεσία. Ως εκ τούτου, η ουγγρική νομοθεσία έχει ως συνέπεια ότι η επί της ουσίας απόφαση για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας λαμβάνεται από την αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή –η οποία επίσης δεν γνωρίζει το σκεπτικό της γνωμοδοτήσεως της ειδικής αρχής– στην οποία (απόφαση) δεν είναι τελικώς δυνατή η ενδελεχής εξέταση της υπάρξεως και της δυνατότητας εφαρμογής του λόγου αποκλεισμού στη συγκεκριμένη περίπτωση, ούτε η συνεκτίμηση των ατομικών περιστάσεων ούτε η στάθμιση της αναγκαιότητας και της αναλογικότητας. Από τις σχετικές οδηγίες και αποφάσεις του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, ακόμη και σε περίπτωση παρεμβάσεως μιας ειδικής αρχής (σε θέματα εθνικής ασφάλειας), η αρμόδια αρχή δεν μπορεί να λάβει απόφαση επί της ουσίας της αιτήσεως ασύλου (δηλαδή, αναγνωρίζοντας ή ανακαλώντας το καθεστώς του πρόσφυγα ή του δικαιούχου επικουρικής προστασίας) στηριζόμενη αποκλειστικά και άνευ ετέρου στην απόφαση άλλης αρχής –αρμόδιας να αποφανθεί επί ειδικού επί μέρους ζητήματος– χωρίς να προβεί η ίδια στην αξιολόγηση που απαιτείται βάσει του άρθρου 4 της οδηγίας σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου.

Επομένως, η ουγγρική νομοθεσία έχει ως αποτέλεσμα να μην είναι η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή αυτή που προβαίνει στην επί της ουσίας εξέταση για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας και λαμβάνει τελικά την αντίστοιχη απόφαση, αλλά δύο ειδικές αρχές που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις και δεν έχουν την εξουσία, σύμφωνα με την οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου, να προβαίνουν στην εξέταση αυτή και να λαμβάνουν την εν λόγω απόφαση και οι οποίες δεν διεξάγουν τις διαδικασίες τους σύμφωνα με τις ουσιαστικές και διαδικαστικές διατάξεις των σχετικών οδηγιών. Αυτή η αφαίρεση αρμοδιοτήτων, η οποία φαίνεται αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης, είναι ικανή να υπονομεύσει τις διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπει το δίκαιο της Ένωσης.

Στην περίπτωση της επικουρικής προστασίας, μολονότι το άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας σχετικά με τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ασύλου είναι διάταξη αναγκαστικού δικαίου, η εφαρμογή της απαιτεί επίσης εξατομικευμένη αξιολόγηση, ενδελεχή εξέταση και στάθμιση από πλευράς της αρμόδιας για θέματα ασύλου αρχής. Αφενός, η ίδια η διάταξη αναφέρει ότι η διαπίστωση περί της συνδρομής προϋποθέσεως σχετικής με κίνδυνο για την ασφάλεια η οποία περιλαμβάνεται σε αυτόν τον λόγο αποκλεισμού πρέπει να στηρίζεται σε «βασίμους λόγους». Αφετέρου, το άρθρο 19, παράγραφος 4, προβλέπει ρητώς ότι το κράτος μέλος αποδεικνύει, σε κάθε περίπτωση, ότι ο ενδιαφερόμενος δεν δικαιούται (ή δεν δικαιούται πλέον) επικουρικής προστασίας σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 3 (δηλαδή, τον ισχυρισμό περί κινδύνου για την ασφάλεια).

Επί του πέμπτου προδικαστικού ερωτήματος

Η αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή έκρινε, βασιζόμενη στον λόγο αποκλεισμού που προβλέπεται στο άρθρο 15, στοιχείο ab, του νόμου περί του δικαιώματος ασύλου, ότι δεν μπορούσε να αναγνωρισθεί στον προσφεύγοντα το καθεστώς του αλλοδαπού δικαιούχου επικουρικής προστασίας. Προς τούτο, στηρίχθηκε σε

καταδικαστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου που εκδόθηκε εις βάρος του προσφεύγοντος στις 6 Ιουνίου 2002, η οποία κατέστη τελεσίδικη πριν από 18 έτη, για αδίκημα, κατά την άποψή της, «σοβαρού χαρακτήρα».

Η στερητική της ελευθερίας ποινή που επιβλήθηκε με την απόφαση αυτή εκτίθηκε από τον προσφεύγοντα το 2004, πριν από 16 έτη, και το αδίκημα αυτό ήταν ήδη γνωστό κατά τον χρόνο χορηγήσεως στον προσφεύγοντα του καθεστώτος του πρόσφυγα, το οποίο παρόλα αυτά του αναγνωρίστηκε, και ούτε η αρχή ούτε το δικαστήριο που αποφάνθηκε επί της χορηγήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα επικαλέστηκαν τον σχετικό με το εν λόγω αδίκημα λόγο αποκλεισμού.

Τελικό μέρος

[παραλειπόμενα] [δικονομικές εκτιμήσεις του εσωτερικού δικαίου]

Βουδαπέστη, 27 Ιανουαρίου 2021.

[παραλειπόμενα] [υπογραφές]